

Arrest

nr. 238 437 van 13 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 februari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 februari 2019 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 17 februari 2020 de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 25/02/2019 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [T.R.Y.] [...], van Eritrese nationaliteit om de echtgenoot in België [G.T.H.] [...], van Eritrese nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 11/01/2009 in Eritrea werd afgesloten.

Bij huwelijken afgesloten in het buitenland zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex, van toepassing. Deze zijn :

Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in art.27,§ 1 IPR-Codes (art. 31§1 IPR-Codex).

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde :

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Het is een huwelijk gearrangeerd door de families langs beide zijden

Betrokkenen huwden op 11/01/2019

Mevrouw verklaart dat hij voordien nooit gehuwd is maar een priester was. Meneer verklaarde dat hij een elektricien was

Ze woonden voor 1 maand samen in het familiehuis

Betrokkenen zagen mekaar voor de laatste keer in maart 2009, meneer vluchtte naar Israël waar hij 6 jaar gewoond heeft. In januari 2019 en in mei 2019 is meneer naar Addis-Abeba gekomen, telkens voor 1 maand en dan verbleef hij bij haar in haar studio Gofa Condominium

Ze contacteren mekaar via telefoon of via IMO

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 20/11/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 11/02/2020 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blij[k]t dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen [G.T.H.] en [T.R.] voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen.

Mijn ambt stelt vooreerst vast dat betrokkenen een religieus "Marriage Certificate" voorleggen dat niet vertaald werd door een beëdigd vertaler in België en evenmin gelegaliseerd door de bevoegde Belgische instantie. Om deze redenen kan het document niet door mijn ambt aanvaard worden.

Bovendien bleek uit onderzoek dat betrokkenen elkaar niet zo goed kennen als verwacht mag worden van gehuwde partners. Uit hun verhoor en interview bleek enkel dat ze een beperkte kennis hebben over elkaars familieleden. Tevens gaf mevrouw in haar interview aan dat de heer nog niet eerder gehuwd was om dat hij een priester was. De heer [G.T.] verklaart dat hij elektricien bij het leger was.

Het gevoerde onderzoek toont niet aan dat beide partners dezelfde toekomstvisie hebben. In zijn verhoor stelde de heer [G.T.] dat ze een kindervens hebben. Daar repte mevrouw [T.] g[ee]n woord over in haar interview. Sterker nog de vraag naar hun toekomstplannen liet mevrouw onbeantwoord.

Daar het een gearrangeerd huwelijk betreft, kenden beiden elkaar niet voor het huwelijk. In maart 2009, na slechts één maand te hebben samengewoond, vluchtte de heer [G.T.] naar Soedan zonder zijn echtgenote op de hoogte te stellen van zijn plannen. Mevrouw weet nog steeds niet waarom haar echtgenoot uit Eritrea vertrok. Mevrouw [T.] kon ook de exacte datum van zijn vertrek niet meer herinneren.

Mijn ambt dient tevens vast te stellen dat ze geen bewijs kunnen voorleggen dat hun relatie inderdaad standhield na hun religieus huwelijk van 11 januari 2009. Het koppel kan geen foto's voorleggen van hun huwelijksplechtigheid en hun meest recente chatberichten dateren van december 2018.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“Samenvatting van het middel :

Het openbaar ministerie heeft een negatief advies gegeven omwille van een vermoedelijk schijnhuwelijk. Verweerder neemt dit advies integraal over. Echter kunnen de ingeroepen elementen geenszins volstaan om de gezinshereniging te weigeren.

Verzoekster en haar echtgenoot zijn 11 jaar geleden gehuwd in hun thuisland en hebben gedurende deze tijd hun huwelijk kunnen laten standhouden.

4.1.1. Wetgevend kader

Art. 10 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de familieleden van een vreemdeling met verblijfsrecht in België. De familieleden van een vreemdeling zijn de personen zoals voorzien in art. 10, §1, 4° tot 7° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster is op 11 januari 2009 gehuwd met de heer [G.T.]. De aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging in hoofde van verzoekster werd geweigerd omdat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk niet kan erkennen nu het afgesloten huwelijk er niet op zou zijn gericht om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen.

Uit wat hierna volgt, blijkt dat verweerder de aanvraag van verzoekster volledig onterecht heeft geweigerd en er niet met alle gegevens, zoals deze blijken uit het administratieve dossier, rekening werd gehouden.

Naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging heeft verweerder de opdracht gegeven aan het openbaar ministerie om een onderzoek te voeren overeenkomstig artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Dat artikel bepaalt dat er geen sprake is een huwelijk wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten er enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Het is ondertussen vaststaande rechtspraak dat het enkele feit dat er een verblijfsrechtelijk voordeel aan het huwelijk verbonden kan zijn voor één van beide partners, er niet op wijst dat het huwelijk enkel gericht is op dat verblijfsrecht. Vanaf het ogenblik dat andere redenen dan het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voorhanden zijn, dient de schijn te worden uitgesloten.

“Bij schijnhuwelijk is de toestemming van (één van) de echtgenoten geveinsd wanneer deze toestemming wordt gegeven, niet met het oog op het vormen van een duurzame levensgemeenschap, maar bv. om de verblijfsregeling in België te omzeilen.

Het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat het gevolg kan zijn van de gehuwde staat, wat in casu het geval is, is weliswaar onvoldoende om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk.”

(Gent (26e k.) 13 februari 2001, A.J.T. 2001-02, 329).

“Ingevolge artikel 146bis B.W. is er geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van een van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde. Bijgevolg dient aangetoond te worden, om te kunnen spreken van een schijnhuwelijk, dat minstens één van de echtgenoten tot het huwelijk is toegetreden uitsluitend om een andere reden dan om een gezin te stichten.” (Rechtbank van Eerste Aanleg Gent 21 september 2006, NJW 2007, afl. 171, 849)

Dit is in casu niet het geval, waardoor artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek wordt geschonden.

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg onvoldoende om aan te tonen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan en dat de intentie van minstens van één van de partijen er enkel op gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

4.1.2. Weerlegging redenen weigering gezinshereniging

De bestreden beslissing herneemt integraal het advies van het openbaar ministerie. De argumenten worden een voor een weerlegd.

- de huwelijksakte met de nodige legalisatie en vertaling liggen voor

Verzoekster is op 11 januari 2009 gehuwd te Mendefera, Eritrea. Het huwelijk werd voltrokken voor de plaatselijke orthodoxe kerk (stuk 7).

Bij de aanvraag tot gezinshereniging werd de huwelijksakte gevoegd die zowel gelegaliseerd als vertaald werd. In het negatief advies stelt het Openbaar Ministerie dat de voorgelegde huwelijksakte niet aanvaard kan worden aangezien de akte niet vertaald werd “door een beëdigd vertaler in België en evenmin gelegaliseerd door de bevoegde Belgische instantie”. Verweerder neemt deze motivatie over in de bestreden beslissing.

Echter wordt er nergens in de wet vereist dat de vertaling in het Nederlands moet zijn, en moet worden afgeleverd door een Belgische beëdigde vertaler.

Meer zelfs, de officiële website van Buitenlandse Zaken met betrekking tot de legalisatie en vertaling van documenten, zegt het volgende:

“Het te legaliseren/apostilleren document moet opgesteld zijn in een van volgende talen: Frans, Nederlands, Duits, Engels, Spaans, Italiaans of Portugees.

Is het document opgesteld in een andere dan bovenvermelde talen?

1. In dat geval moet het originele document vergezeld zijn van een beëdigde vertaling.

2. De handtekening van een beëdigd vertaler in België wordt voorzien van een legalisatie door de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg waaraan de vertaler verbonden is.”

(stuk 8, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, Legalisatie van documenten, te consulteren op: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie_van_documenten, [...])

In de motivatie die werd toegevoegd aan de aanvraag gezinshereniging en werd doorgestuurd naar verweerder werd door de raadsvrouw van verzoekster expliciet gevraagd om contact op te nemen mocht de legalisatie of vertaling ontbreken.

“De originele huwelijksakte, met de nodige legalisaties, werd door mevrouw [T.] voorgelegd aan de ambassade bij haar aanvraag. Echter is de cliënte vergeten om van dit document voorafgaandelijk een kopie te nemen waardoor alleen het document, zonder legalisatie, bij huidige motivatie kan worden

gevoegd. Mocht, per impossible, het document met legalisaties in uw dossier ontbreken, dan verzoekt cliënte dat u voorafgaandelijk contact met ons opneemt alvorens een negatieve beslissing te nemen.” (stuk 9, motivatie van 19 april 2019)

Op 2 december 2019 heeft verweerder een brief gestuurd naar de echtgenote van verzoekster, de heer [G.T.], met de vraag tot bijkomende documenten m.b.t zijn inkomstsituatie en zijn huurcontract (stuk 10, Brief van 2 december 2019 van verweerder met de vraag tot bijkomende documenten). Er werd nergens iets vermeld over de huwelijksakte.

Verweerder heeft duidelijk de motivatie van het openbaar ministerie simpelweg overgenomen zonder de argumenten zorgvuldig na te lezen. Hierdoor schendt ze de op haar rustende materiële motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht.

- Geldig huwelijk overeenkomstig het Eritrese recht

Het religieus huwelijk van 11 januari 2009 is geldig overeenkomstig het Eritrese recht.

Allereest merken zowel verweerder in de bestreden beslissing als het openbaar ministerie in het negatief advies op dat het een gearrangeerd huwelijk betreft.

Dit is niet uitzonderlijk aangezien het merendeel van de huwelijken in Eritrea gearrangeerde huwelijken zijn. Volgens de Eritrese tradities stellen de ouders een partner voor aan hun kinderen, die al dan niet instemmen met het huwelijk. Gewoonlijk, omwille van het respect voor de ouderen, stemmen de kinderen in met de voorgestelde partner.

“These marriages are not forced it is just that they are usually set up by the parents or an older family member because of circumstances and conveniences. The match could be selected by parents, a matchmaking agent, matrimonial site, or a trusted third party. In many communities, priests or religious leaders as well as relatives or family friends play a major role in matchmaking.” (stuk 11, Shabait, Eritrea – Arranged marriages, te consulteren op: <http://www.shabait.com/about-eritrea/art-a-sport/12760-arranged-marriages->)

“A large share of marriages in the rural areas are still arranged by the family groups concerned.
(...)”

All customary laws give authority for arranging betrothals to fathers or male relatives.” (stuk 12, RDC, Country Marriage Pack, augustus 2013, p. 2-4, te consulteren op: https://www.ecoi.net/en/file/local/1313487/1930_1390233580_eritrea-marriage-pack-august-2013.pdf)

De heer [G.T.] verklaarde dit ook tijdens zijn politieverhoor.

“Het was dus geen huwelijk uit vrije wil. Het is gewoon traditie in Eritrea om te trouwen met de vrouw die uw ouders aanduiden. Je moet de keuze van je ouders respecteren (...)”
Ondanks dat het een geregeld huwelijk was zie ik mijn vrouw graag, ik ben nog altijd verliefd op haar.” (bijlage 3 / blz 6 aan PV nr. BG: L3.008357/2019 van 22 november 2019, verzoekster zet vet)

Wat betreft de toepasselijke rechtsregels verwijst verzoekster naar artikel 518 e.v. het Eritrese burgerlijke wetboek In Eritrea bestaan er drie verschillende types van huwelijken. Een huwelijk kan zowel worden afgesloten door een ambtenaar van de burgerlijke stand als op grond van de religie van de partijen of het gewoonterecht.

“BOOK II - FAMILY

TITLE I - BONDS OF RELATIONSHIP BY CONSANGUINITY AND BY AFFINITY

...

Chapter 3. - Celebration of Marriage

Art. 518. - Various Kinds of Marriages.

(1) Marriages may be contracted before a civil status officer.

(2) Marriages may also be contracted according to the religion of the parties or to locale custom.

Art. 519. - Civil Marriage. A civil marriage shall take place when a man and a woman have appeared before the civil status officer for the 'purpose' of contracting marriage and have given their respective consent before the civil status officer.

Art. 520. - Religious Marriage. A religious marriage shall take place when a man and a woman have performed such acts or rites as are deemed to constitute a valid marriage according to their religion or the religion of one of them.

Art. 521. - Marriage According to Custom. A customary marriage shall take place when a man and a woman perform such rites as constitute a permanent union between such man "and woman under the rules of the community to which they belong or to, which one of them belongs."

(stuk 13, Civil Code of the State of Eritrea, 2015, te consulteren via: <http://portal.vindburgerzaken.nl/StippWebDLL/Resources/Handlers/DownloadBestand.ashx?id=2000020146>)

Artikel 520 van het Eritrese Burgerlijk Wetboek stipuleert dat een religieus huwelijk voltrokken wordt volgens de regels en gebruiken van de desbetreffende religie. Het huwelijk van verzoekster en de heer [G.T.] is voltrokken voor de St. Gabriel Chuch te Mendefera Aret en is aldus geldig volgens de Eritrese wetgeving.

Op grond van artikel 113 van het Eritrese Burgerlijk wetboek is een registratie van het huwelijk verplicht. Deze bepaling trad echter pas in werking in mei 2015.

"Registration of marriages is obligatory, under Article 113 ErCC. However, according to Amanuel the validity of the marriage is not affected by non-registration. Schröder points out that Article 2775 of the Final Provisions of the ErCC rules that legal situations created prior to the coming into force of the Civil Code in 2015 shall remain valid. Therefore at least all marriages contracted before May 2015 are valid marriages even if they are not registered."

(stuk 14, Migration Law Clinic, The 'bewijsnood' policy of the Dutch immigration service: A correct interpretations of the Family Reunification Directive or an unlawful procedural hurdle?, mei 2017, p. 13, te consulteren via:

<https://migrationlawclinic.files.wordpress.com/2017/05/expert-opinion-bewijsnood-final-version-may-2017.pdf>, [...])

Alle juridische situaties die ervoor ontstonden blijven volgens artikel 2775 van de slotbepalingen van het Eritrese Burgerlijk Wetboek rechtsgeldig. Uit deze bepaling volgt dat ook alle huwelijken die vóór mei 2015 werden aangegaan rechtsgeldig zijn zelfs al werden ze niet geregistreerd door een ambtenaar van de burgerlijke stand. Het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot werd aangegaan op 11 januari 2009 en dient aldus NIET geregistreerd te worden om rechtsgeldig te zijn.

Bovendien dient benadrukt te worden dat religieuze instellingen in Eritrea ook documenten kunnen afgeven met betrekking tot de burgerlijke stand. De Eritrese autoriteiten erkennen zowel geboorte- als huwelijksaktes die uitgegeven werden door deze religieuze instellingen als bewijs.

Volledigheidshalve verwijst verweerder eveneens naar de motivatie van 19 april 2019 die werd neergelegd bij het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging. In deze motivatie werd uiteengezet dat in Eritrea huwelijken gewoonlijk op traditionele wijze worden voltrokken voor de kerk. Deze huwelijken hebben dezelfde rechtsgeldigheid als burgerlijke huwelijken. De rechtbank van Den Haag motiveerde in deze zin zijn uitspraak over de rechtsgeldigheid van religieuze huwelijken van Eritrese burgers.

"De rechtbank stelt vast dat in de hiervoor genoemde artikelen uit het Eritrese wetboek niet staat dat een religieus huwelijk naar Eritrees recht moet worden ingeschreven in de registers van de kebabi om rechtsgeldig te zijn. Volgens verweerder volgt dat wel uit genoemd rapport van het EASO. In de betreffende passage uit het EASO-rapport wordt evenwel niet toegelicht wat de juridische grondslag is van het genoemde vereiste van inschrijving in de kebabi. Bovendien blijkt uit deze passage niet zondermeer dat een huwelijk dat niet in de kebabi is ingeschreven niet rechtsgeldig is naar Eitrees recht. Het standpunt van verweerder dat het huwelijk naar Eitrees recht niet rechtsgeldig is, is zonder nadere motivering niet goed te volgen. Zoals blijkt uit het verweerschrift en de toelichting van verweerder ter zitting stelt verweerder zich op het standpunt dat uit de artikelen van het Eritrese wetboek volgt dat geen civiele inschrijving nodig is voor de geldigheid van het huwelijk. Een traditioneel huwelijk kan evenwel niet als "wettig" huwelijk worden aangemerkt zonder inschrijving in de kebabi. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd wat het verschil is tussen een "geldig" en een "wettig"

huwelijk en wat het verschil is met "rechtsgeldig". Daarmee heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom niet is voldaan aan de voorwaarde voor erkenning van artikel 10:31 van het Burgerlijk Wetboek, waarin staat dat een buiten Nederland gesloten huwelijk wordt erkend als het volgens recht van de staat waar huwelijk voltrokken is rechtsgeldig is." (stuk 15, rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, zaaknummer AWB 16/27273 van 8 februari 2017, te consulteren op: <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2017:3069>, [...])

Ook de rechtbank van eerste aanleg te Luik stelde in zijn vonnis van 22 juni 2018 dat het huwelijksrecht in Eritrea gewoonterecht uitmaakt en dat een religieuze akte volstaat als bewijs van huwelijk.

"Le droit érytréen applicable au mariage (les deux époux étant de nationalité érythréenne au moment du mariage) est un droit coutumier, suivant les services du Ministère des affaires étrangères belges (...): "tous les groupes ethniques ont leurs traditions et coutumes en ce qui concerne la vie sociale". (...)

Le Tribunal constate l'absence d'acte d'état civil, le mariage étant un mariage coutumier et religieuse conformément au droit érythréen. » (Rechtbank van eerste aanleg te Luik, 22 juni 2018, <http://www.agii.be/rechtbank-van-eerste-aanleg-luik-22-06-2018>)

Ten slotte verwijst verzoekster naar analogie naar het beleid inzake gezinshereniging voor Eritreeërs in Nederland. Vanaf december 2017 worden immers ook de documenten van een niet-geregistreerd religieus huwelijk in aanmerking genomen. Voorheen was dit niet het geval waardoor dit leidde tot veel problemen aangezien het niet evident is om officiële Eritrese documenten te bekomen.

"De beoordeling van nareisaanvragen van Eritreeërs wordt aangepast waardoor het voor Eritreeërs zonder papieren makkelijker wordt om zich te herenigen met hun familie. Het uitvoeringsbeleid wordt nu aangepast en ook niet officiële documenten (van bijvoorbeeld een niet geregistreerd kerkelijk huwelijk) of ander bewijs zullen voortaan worden meegenomen bij de beoordeling. De Nationale ombudsman heeft met instemming kennis genomen van de brief van de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid aan de Tweede Kamer."

(stuk 16, De Nationale Ombudsman, Gezinshereniging Eritreeërs zonder papieren wordt beter, 22 december 2017, te consulteren via: <https://www.nationaleombudsman.nl/nieuws/2017/gezinshereniging-eritreeers-zonder-papieren-wordt-beter>)

- Elementen die de duurzame relatie aantonen

Uit het advies van het openbaar ministerie en de bestreden beslissing blijkt dat de weigeringsbeslissing werd genomen omdat verzoekster en haar echtgenoot een gebrekkige wederzijdse kennis zouden hebben, slechts een maand samen hebben geleefd en omdat er geen bewijzen zijn dat het huwelijk gedurende al deze tijd heeft standgehouden.

Om tot een schijnhuwelijk te kunnen besluiten moet uit een geheel van omstandigheden kennelijk blijken dat, op het moment van de voltrekking van het huwelijk en van de instemmingen, dit huwelijk enkel en alleen gericht was op het bekomen van een verblijfstitel in België.

De omzendbrief van 6 september 2013 inzake de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek geeft een aantal criteria aan, binnen de welke er een weerlegbaar vermoeden is van een schijnhuwelijk. Deze factoren moeten helpen vermijden dat elk gemengd huwelijk prima facie als verdacht wordt bestempeld.

- partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;
- partijen hebben elkaar voor de verklaring van wettelijke samenwoning nooit eerder ontmoet;
- een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet;
- Een van de partijen weet niet waar de andere werkt;
- Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen;
- Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van de wettelijke samenwoning;
- Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden;
- Een van de partijen heeft het recht op gezinshereniging door huwelijk of wettelijke samenwoning reeds geopend voor een of meerdere andere personen;

- Een van de partijen heeft reeds een of meer pogingen gedaan om een schijnhuwelijk of een schijnwettelijke samenwoning in België te sluiten;
- Een van de partijen is niet geslaagd in alle wettelijke mogelijkheden om zich in België te vestigen;
- Het optreden van een tussenpersoon;
- Een groot leeftijdsverschil.

Een duidelijke en onbetwistbare combinatie van deze factoren is in casu geenszins aanwezig.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben beiden de Eritrese nationaliteit. Ze zijn gehuwd in Eritrea en hadden op het ogenblik van het huwelijk geen enkele intentie om naar België te komen.

De heer [G.T.] is kort na zijn huwelijk gevlucht omdat hij zijn dienstplicht bij het Eritrese leger niet meer wilde vervullen. Zoals hij verklaarde tijdens zijn politieverhoor naar aanleiding van het onderzoek schijnhuwelijk had hij noch zijn vrouw noch zijn familie ingelicht van zijn intenties. Dit deed hij om hen te beschermen.

"Ik heb niet verteld aan mijn vrouw of mijn ouders dat ik ging vluchten uit het militaire kamp in Eritrea omdat ik vreesde voor represailles van de Eritrese staat tegenover mijn familie moesten ze iets weten. Daarom vind ik het beter hen dat niet te vertellen." (bijlage 3 / blz 5 aan PV nr. BG: L3.008357/2019 van 22 november 2019)

Pas na een jaar kon de heer [G.T.] contact opnemen met zijn echtgenote en zijn familie.

"Na mijn vlucht uit Eritrea heeft het ongeveer één jaar geduurd vooraleer ik mijn vrouw of familie terug kon contacteren. Ik had daar geen middelen toe (g[...]een telefoon of telefoonverbinding) Dat was een heel moeilijke periode voor mij." (bijlage 3 / blz 7 aan PV nr. BG: L3.008357/2019 van 22 november 2019)

Gedurende deze tijd bleef verzoekster haar schoonfamilie bezoeken en ook nu heeft ze nog goede contacten met hen.

"She heard for the first time from him, when he was in Israel. He has lived for five to six years in Israel. She was living with her family at Adikeye. But she was visiting her in-laws. He was calling her when he was in Israel." (stuk 17, verhoor van verzoekster, p.3).

Dat verzoekster en haar echtgenoot slechts een maand hebben samengewoond, moet dus in deze context worden gezien. De omstandigheden, namelijk de gedwongen dienstplicht voor mannen, dwong de heer [G.T.] om het land te verlaten.

Maar dit staat de oprechtheid van het huwelijk niet in de weg.

Integendeel, verzoekster en haar echtgenoot hebben nagenoeg dezelfde verklaringen afgelegd tijdens hun respectievelijke verhoren. De bewering van het openbaar ministerie dat ze slechts een beperkte wederzijdse kennis hebben, slaat kant noch wal.

Uit het onderstaande blijkt dat het openbaar ministerie geen grondig onderzoek heeft verricht:

Het openbaar ministerie beweert dat verzoekster niet weet waarom haar echtgenoot het land heeft verlaten. Nochtans verklaarde ze het volgende: *"Why did your spouse decide to leave? He didn't want stay in the military camp."* (stuk 17, verhoor van verzoekster, p.3).

Om de wederzijdse kennis te tonen, worden de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot naast elkaar gelegd:

De tewerkstelling van de heer [G.T.] in Eritrea:

Verklaring verzoekster

"Where did he live before he got married? He was living in Sawa in the military camp.

(...)

Where did he/she work before you get married? He was a soldier for three years." (stuk 17, verhoor van verzoekster, p.1)

Verklaring echtgenoot

"Voor mijn huwelijk met [R.] verbleef ik in het militair kamp Sahwa in Eritrea. Van 2006 tot 2009 was ik militair." (bijlage 3 / blz 5 aan PV nr. BG: L3.008357/2019 van 22 november 2019)

Het verloop van het huwelijk:

Verklaring verzoekster

They are married on Sunday 11/01/2009. There were a religious ceremony at Gabriel Church at Mendefera Aret. After the church ceremony, lunch was organized at his family house in Mendefera. Around seventy people were invited. Her bridesmaids are [S.B.], [D.M.] and [F.N.]. They wear white traditional clothes. The groom mates are [Y.A.], [H.B.] and [M.B.] and wear black suits. The bride and the groom wear white traditional clothes. (stuk 17, verhoor van verzoekster, p.1-2)

Verklaring echtgenoot

"Ik ben getrouwd met [R.] op 11/01/2009, dat was een zondag denk ik. 's Morgens was er een kerkelijk huwelijk in St Gabriel Church in Mendefera Aret. Wij droegen beiden traditionele kledij van Eritrea in het wit (beiden een wit gewaad). We droegen beiden een witte hoed in de kerk. Wij zijn 's morgens om vier uur vertrokken. Rond 4:20 's morgens waren we in de kerk. De ceremonie in de kerk duurde ongeveer 5 uren. Na de ker[k] ben ik naar mijn ouderlijk huis gegaan. Daar was er een [f]feest met een 70-tal genodigden. Op het menu stond "Injerah", dat is een soort pannenkoek. Om te d[ri]nken traditioneel drinken "Sewa", betreft een zelfgemaakte alcoholische drank. Er wordt niet gedanst zoals in België. Mijn drie getuigen waren: [Y.A.], [H.B.] en [M.B.] en mij[n] vrouw haar drie getuigen [S.B.], [D.M.] en [F.N.]." (bijlage 3 / blz 6-7 aan PV nr. BG: L3.008357/2019 van 22 november 2019)

De familie van de echtgenoot:

Verklaring verzoekster

He has four brothers, [F.T.], [A.T.], [A.T.] and [F.T.]. [F.] lives in Eritrea. [A.] lives in Switzerland, [F.] lives in Sweden and [A.] lives in Germany. She has met them.

(...)

His mother, [A.M.] and his father, [T.G.] are living at Mendefera Aret. The father is a farmer. (stuk 17, verhoor van verzoekster, p.3)

Verklaring echtgenoot

"[A.M.] is de naam van mijn moeder. Zij woont in Eritrea (...). [T.G.] is de naam van mijn vader. Hij woont samen met mijn moeder.

(...)

Ik heb vier broers: [A.T.], [F.T.], [A.T.], [F.T.].

[F.] woont in Eritrea, [A.] in Zwitserland, [F.] in Zweden en [A.] in Duitsland. [R.] kent mijn broers en heeft vroeger ontmoet in Eritrea." (bijlage 3 / blz 1-2 aan PV nr. BG: L3.008357/2019 van 22 november 2019)

De familie van verzoekster:

De familie van verzoekster:

Verklaring verzoekster

"Her father, [Y.T.D.] and her mother [T.N.A.] are living at Adekeye. She has one brother, [H.Y.] and she has one sister [K.Y.], who are living at Adekeye." (stuk 17, verhoor van verzoekster, p.4)

Verklaring echtgenoot

"[Y.] (voornaam) [T.] (familienaam) is de naam van haar vader. [T.N.] is de naam van haar moeder. Ze wonen in Eritrei in Adikeih. Ze zijn nog samen en zijn beiden nog in leven.

[R.] heeft één zus en één broer. Haar zus heet [K.] (voornaam) [Y.] (familienaam) en haar broer heet [H.] (voornaam) [Y.] (familienaam)." (bijlage 3 / blz 4 aan PV nr. BG: L3.008357/2019 van 22 november 2019)

Overige vragen m.b.t. de echtgenoot:

Verklaring verzoekster

Is your spouse in good health? Does he/she have any illness or medical condition? Sometimes, he mentioned that he has stomach illness but nothing serious.

(...)

What are the hobbies of your spouse? He likes to go to church (stuk 17, verhoor van verzoekster, p.2)

Verklaring echtgenoot

"Mijn hobby's zijn de volgende: ik ga graag naar de kerk.

(...)

Ik heb geen grote medische problemen. Ik heb soms wat maagproblemen dat i[s] alles."

(bijlage 3 / blz 8 aan PV nr. BG: L3.008357/2019 van 22 november 2019)

Verzoekster en haar echtgenoot hebben dus meer dan voldoende aangetoond dat hun huwelijk na 11 jaar een liefdevolle en duurzame relatie is.

- Bijkomende foutieve beoordeling door het openbaar ministerie

Naast de bovenvermelde argumentatie haalt het openbaar ministerie nog een aantal elementen aan die zouden wijzen op een schijnhuwelijk. Deze elementen zijn echter volstrekt onjuist en stroken niet met de informatie uit het administratieve dossier van het openbaar ministerie. Het is frappant dat verweerder deze argumentatie overneemt, zonder dit zelf te onderzoeken.

Het openbaar ministerie beweert dat de echtgenoot verklaarde dat hij elektricien was bij het leger.

De echtgenoot verklaarde echter dat hij een opleiding tot elektricien had gevolgd en na zijn opleiding verplicht zijn dienstplicht moest doen. Hij heeft nooit gezegd dat hij werkte als elektricien in het leger.

"Ik heb een opleiding gevolgd voor elektriciens in Eritrea.

(...)

Voor mijn huwelijk met [R.] verbleef ik in het militair kamp Sahwa in Eritrea. Van 2006 tot 2009 was ik militair. Ik had mijn school afgewerkt en werd verplicht om militaire dienst te doen in het kamp." (bijlage 3 / blz 3 en 5 aan PV nr. BG: L3.008357/2019 van 22 november 2019)

Ook argumenteert het openbaar ministerie dat verzoekster aangaf dat haar echtgenoot nog nooit eerder gehuwd was omdat hij een priester was. Wellicht is hier een vertaalfout gebeurd, want de echtgenoot was geen priester maar een "diaken", een soort van hulp van de priester. Als je diaken bent, kan je maar een keer huwen. De echtgenoot verklaarde eveneens dat dit zijn eerste huwelijk betreft.

Het staat dus vast dat het voor beide partners hun eerste huwelijk betreft.

Het laatste element waar het openbaar ministerie over struikelt, is dat er geen bewijzen voorliggen dat hun relatie standhield na hun huwelijk van 11 januari 2009. Bovendien zouden hun laatste contacten dateren van december 2018, terwijl de echtgenoot op 13 januari 2020 werd geïnterviewd.

Deze informatie vindt geen steun in het administratief dossier. Tijdens het verhoor van 13 januari 2020 legde de echtgenoot foto's voor van zijn bezoeken aan verzoekster in Ethiopië in januari 2019 en mei 2019 en het bewijs van zijn boekingen (stuk 18). Hij toonde ook zijn chatgeschiedenis met verzoekster waar duidelijk te zien is dat het laatste contact op 12 januari 2020 om 21u39 was (stuk 18). Het politieverhoor van de echtgenoot vond plaats op 13 januari 2020 om 9u30.

Zowel verzoekster als haar echtgenoot verklaarden tijdens hun verhoren dat ze dagelijks videochatten via de app "IMO".

"How do you stay in contact with your spouse? Do you have any proof of regular communication (telephone bills, e-mail chats, etc.)? He calls directly to her phone or they talk through imo. What was the last time you spoke to each other? They have spoken yesterday." (stuk 17, verhoor van verzoekster, p.3)

"Als ik in België ben, telefoneer ik met mijn echtgenote (via telefoonlijn of via de app IMO). Ik telefoneer bijna elke dag met haar. Met IMO is videochat." (bijlage 3 / blz 7 aan PV nr. BG: L3.008357/2019 van 22 november 2019)

Het openbaar ministerie heeft een zeer onzorgvuldig onderzoek gevoerd. Er worden valse argumenten gebruikt om een gezinshereniging tegen te houden tussen een koppel dat reeds jaren geleden is gehuwd in hun land van herkomst en omwille van omstandigheden jaren van elkaar gescheiden zijn.

Verweerder neemt deze argumentatie over zonder zelf een onderzoek te voeren naar de situatie.

- Mededeling van verweerder aan het openbaar ministerie

In een schrijven van 20 november 2019 van verweerder aan het openbaar ministerie deelt verweerder het volgende mee:

"Wij willen u nog mededelen dat we informatie hebben ontvangen van de lokale politie van Antwerpen dat Eritrese vrouwen op zoek zijn naar Eritrese mannen in Europa. Eritrese vrouwen zitten te wachten in de omgeving van ambassades in de buurlanden. De religieuze huwelijksaktes worden aldaar gemaakt ook al heeft het huwelijk nooit plaatsgevonden en heeft het koppel elkaar vaak nooit gezien. Eens contact gelegd met een Eritreeër in Europa stuurt de Eritrese vrouw geld op naar de Eritrese man in Europa die de nodige procedures opstart. Eens de vrouwen hier aangekomen gaan ze asiel vragen in andere EU-landen en dit meestal onder een andere identiteit. Gezien de afwezigheid van vingerafdrukken zijn de vrouwen achteraf niet meer te traceren. Soms zouden er op de ambassades wel vingerafdrukken genomen worden, maar deze worden niet opgenomen in Eurodac zodat ook hier elk spoor uit blijft." (stuk 22, brief van verweerder van 20 november 2019)

Het is verwerpelijk dat verweerder dit mededeelt aangezien er geen enkele indicatie in het dossier is dat dit het geval is voor verzoekster en haar echtgenoot.

De echtgenoot verklaarde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming bij DVZ al dat hij gehuwd was met verzoekster.

[...]

(stuk 19, administratief dossier van 19 oktober 2016 van de heer [G.T.])

Het koppel was toen allebei nog in Eritrea. Er is dus helemaal geen sprake van een Eritrese vrouw die aan de ambassade van een buurland wacht op een Eritrese man die in Europa woont.

De heer [G.T.] had pas de beslissing gemaakt om te vluchten uit Eritrea na zijn huwelijk. Hij had bovendien niemand van zijn familie ingelicht van zijn intenties.

Wat de financiële bijdragen betreft van de vrouw richting de man is er in casu geen enkele indicatie. De echtgenoot verklaarde dat hij geld geeft aan verzoekster, dat ze met 200,00 euro kan rondkomen in Ethiopië en dat verzoekster geen werk heeft in Ethiopië.

4.1.3. Samenvattend

De werkwijze die verweerder in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. De beslissing van verweerder om de aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig genomen.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben genoegzaam aangetoond dat ze al meer dan 11 jaar een duurzame en standvastige relatie hebben. Ze onderhouden dagelijks telefonische contacten en weten veel over elkaars leven. Op basis hiervan dient afgeleid te worden dat verzoekster tot doel heeft een

duurzame levensgemeenschap met de heer [G.T.] te onderhouden, in plaats van enkel een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Hieromtrent verwijst verzoekster naar relevante rechtspraak.

“Uit al de elementen die thans voorliggen (nieuw politieel onderzoek en nieuwe door eisers bijgebrachte stukken) blijkt dat eisers na méér dan 6 jaar en ondanks de fysieke verwijdering nog steeds een relatie hebben, dat ze daadwerkelijk als partners samenwonen wanneer eiseres in België verblijft en dat ze nog steeds de intentie hebben om met elkaar in het huwelijk te treden. Eisers reizen constant tussen Rusland en België om zoveel mogelijk tijd met elkaar te kunnen doorbrengen. (...) In het licht van de langdurige relatie van eisers zijn de in de weigeringsbeslissing aangehaalde argumenten inzake het leeftijdsverschil en de snelle huwelijksbeslissing, niet meer relevant.”
(stuk 20, REA Brugge 1 maart 2019, 2019/2303, [...])

“Niettegenstaande hun indertijd wederzijds onvolledige kennis van persoonsgebonden gegevens, wijzen de appellanten er terecht op dat de gebruikelijke indicaties en/of de combinatie ervan zoals die worden opgesteld in de omzendbrieven niet toepasselijk zijn in voorliggende zaak en hun reeds langdurige relatie en zelfs feitelijke gezinsvorming voorafgaand aan hun verklaring inzake hun huwelijksintentie op 2 maart 2016.

In die optiek heeft ook het openbaar ministerie in het mondeling advies ter zitting van 13 juni 2019 aangegeven dat hierdoor het jarenlange tijdsverloop sedert het aanvangen van de relatie en de feitelijke gezinsvorming op zich een belangrijke ontwikkeling uitmaakt die in de loop van voorliggende procedure heeft voorgedaan.”

(stuk 21, Hof van beroep Gent 24 oktober 2019, 2019/7367, [...])

De bestreden beslissing is een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van verweerder. Meer nog, het lijkt erop dat het “beleid” van verweerder erin bestaat zoveel mogelijk negatieve beslissingen af te leveren zonder eigenlijk wel alle concrete omstandigheden van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Verzoekster heeft recht op gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer [G.T.] overeenkomstig artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zorgt ervoor dat verweerder dit artikel, in samenhang met de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsverplichting, schendt. Ook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel worden geschonden in de bestreden beslissing.”

4.1.2.1. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft aangegeven dat verzoekster geen recht op gezinshereniging met G.T.H., een in België verblijvende landgenoot, kan laten gelden omdat hij haar huwelijk met deze man niet erkent.

Verzoekster stelt dat artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW) verweerder slechts toelaat te besluiten dat er geen huwelijk is indien uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van één van de echtgenoten enkel is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Zij betoogt dat verweerder, op grond van een incorrecte feitenvinding of een verkeerde inschatting van de situatie, onterecht oordeelde dat haar huwelijk met G.T.H. een schijnhuwelijk is.

Het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel houdt, gelet op het voorgaande, derhalve in dat de Raad wordt gevraagd om na te gaan of verweerder terecht heeft geoordeeld dat er sprake is van een schijnhuwelijk, zoals bedoeld in het artikel 146bis van het BW, bij de beoordeling van de visumaanvraag. Er moet echter worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing wordt betwist door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient te worden aanvaard in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Een middel dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur een huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke

rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt dan ook geenszins aan de Raad toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoekster met G.T.H. in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Het middel is, in de mate het erop is gericht de Raad een standpunt te laten innemen omtrent een burgerlijk recht, niet ontvankelijk.

4.1.2.2. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt daarnaast niet geschonden indien verweerder een visum type D (gezinshereniging) weigert toe te kennen op basis van de vaststelling dat het huwelijk waarnaar de aanvraagster van dit visum verwijst om haar aanverwantschapsband met een in België verblijvende vreemdeling aan te tonen niet wordt erkend in België.

4.1.2.3. Het feit op zich dat verweerder, op basis van het besluit dat een huwelijk niet rechtsgeldig is in België – een besluit waarvan niet blijkt dat het werd aangevochten bij het bevoegde rechtscollege –, weigert om een visum gezinshereniging toe te staan is niet kennelijk onredelijk of incorrect en laat niet toe te oordelen dat artikel 8 van het EVRM, de zorgvuldigheidsplicht, het proportionaliteitsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, of enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster nogmaals de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat er op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekster in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats “de gezinshereniging” als regel voorop te stellen. In geval van een afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging dient verweerder rekening te houden de gezinsbanden van de verzoeker.

Verzoekster is al meer dan 11 jaar gehuwd met de heer [G.T.]. De lange duur van het huwelijk is dus een element waarmee rekening moet worden gehouden.

“Uit al de elementen die thans voorliggen (nieuw politieel onderzoek en nieuwe door eisers bijgebrachte stukken) blijkt dat eisers na méér dan 6 jaar en ondanks de fysieke verwijdering nog steeds een relatie hebben, dat ze daadwerkelijk als partners samenwonen wanneer eisers in België verblijft en dat ze nog steeds de intentie hebben om met elkaar in het huwelijk te treden. Eisers reizen constant tussen Rusland en België om zoveel mogelijk tijd met elkaar te kunnen doorbrengen. (...) In het licht van de langdurige relatie van eisers zijn de in de weigeringsbeslissing aangehaalde argumenten inzake het leeftijdsverschil en de snelle huwelijksbeslissing, niet meer relevant.”
(stuk 20, REA Brugge 1 maart 2019, 2019/2303, [...])

Bijgevolg valt de situatie waarin verzoekster zich bevindt, zeer zeker onder het toepassingsgebied van artikel 8 E.V.R.M., dat de bescherming van het gezins- en familieleven waarborgt. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat los staat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. directe werking heeft en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet

in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Het recht op een familieleven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkene een normaal privéleven kan leiden en in het kader van dit familiaal en/of privéleven duurzame en daadwerkelijke relaties kan opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoekster (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Door verzoekster het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met haar echtgenoot en evenmin een belangenafweging door te voeren, wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien haar het recht om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De werkmethode die verweerder in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. De inmenging van de verwerende partij is disproportioneel."

4.2.2.1. De Raad dient aan te geven dat de bestreden beslissing de situatie van verzoekster niet wijzigt, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven en verweerder bijkomend had moeten onderzoeken of een dergelijke inmenging, in het raam van artikel 8, tweede lid van het EVRM, mogelijk en te rechtvaardigen was. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verder moet worden geduïd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat, zo zij al een echte relatie met G.T.H. zou hebben, zij enkel in België een gezinsleven kan tot stand brengen of voortzetten. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekster stukken aanbrengt waaruit blijkt dat zij als vluchteling in Ethiopië kan verblijven, dat zij er over een appartement beschikt en dat G.T.H. haar daar reeds een aantal maal bezocht. Er blijkt geenszins dat verzoekster en G.T.H. geen gezinsleven in Ethiopië – een land dat grenst aan het land waaruit zij afkomstig zijn en waar door een deel van de bevolking ook de taal wordt gesproken die zowel verzoekster als G.T.H. machtig zijn, wat de integratie alleen kan vergemakkelijken – zouden kunnen uitbouwen. Er kan in casu dan ook niet worden geconcludeerd dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij weigert om verzoekster een visum type D toe te staan.

4.2.2.2. Gezien het voorgaande kan tevens niet worden besloten dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

4.2.2.3. De toelichting die verzoekster in haar tweede middel voorziet laat de Raad verder niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht of enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK